

- Пакъ огладнѣхъ!
— Нали преди малко ядохме?
— Я дай нѣщо насамъ. Мама нѣма ли я още?
Следъ това запѣ:

Не мога бачко да търпя
Разпаши сабя дамаска
Азъ да си я припаша
Да поведе момци юнаци
По гори азъ да си ида
Та да си гърци пристигна
Пристигна и ги навия . . .
Припаса Донка, Донке ле,
Припаса сабя дамаска
Възседна коня гарвана . . .

Иванко отново се изсмѣ, седна до масата и почна да дърпа съ жѣби соленото козѣо месо, което му донесе братъ му.

— Юнакъ мома е била тая Донка! Я дай, Митко, и едно крондилче вино . . .

Момѣкътъ дигна съ две рѣще прѣстеното гърне и дълго пи на едри глѣтки. Следъ това избърса устата си съ рѣжка и стана. Облѣче кожуха си, сложи калпака и излѣзе. Вънъ снѣжната виелица го удари въ лицето и той съ бързи крачки се отправи къмъ южнитѣ склонове на Трапезица. Тамъ се издигаше новата кула на князь Белота.

Посрещна го домакинята.

— Белота го нѣма — промѣлви смутено хубавата ромейка и сведе надолу дългитѣ си мигли.

— Ще го почакамъ — рече болярѣтъ, съблѣче кожуха си и отиде да се посгрѣе на огнището, гдето горѣха нѣколко целеници.

— Наистина ли Етърѣтъ замрѣзналъ? — попита жената, колкото за да разсипѣ неловкото мълчание, и седна върху една ракла покрита съ китеникъ, пѣстъръ като дроздъ. Въ единъ жгълъ припламваше голѣмо сребърно кандило.

— Да — рече Иванко — може да се преминава и по